

BÉKEHARANG

✦ HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ ÉS ALKOHOLELLENES LAP ✦
ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR

A félelem

A napokban egyik faluban látogattam meg gyülekezetünket. E községnek nincs vasuti állomása. Ezért kocsin kellett a legközelebbi állomásig az utat megtennem. Amikor a gyülekezet prédikátorával vártam, hogy a lovakat befogják, hirtelen vilámlás és mennydörgés moraja döböntette meg a körülálló asszonynépet. Miután télen az ilyesmi talán csak minden száz esztendőben egyszer fordul elő, a babonás nép hajlandó rosszra gondolni. Itt is sóhajtozva mondogatták, hogy ebből nem lesz semmi jó, csak éhséget ne jelentsen ez a nem időszerű természeti megnyilatkozás. Hatalmas záporban indultunk el és az uton mind komorabb lett az ég. Ekkor hirtelen hatalmas ibolya fény világította be a tájat, amit félelmetes ropogás és dörgés követett. Nyilvánvaló, hogy valahol nem is nagyon messze, február elején, becsapott a villám. Amint a kocsi haladt az állomás felé, elgondolkoztam azon titkokról, amelyek önkéntelenül is félelmet támasztanak a gyarló, kicsiny emberi szíven.

Jézus egyszer elaludt, amikor nagy vihar közben a tanítványokkal egy csolnakon haladt a part felé. Őt a vihar, a villám nem zavarta, nem nyugtalanította. Annál türelmetlenebbek voltak a tanítványok. Idegeik nem bírták tovább és felkeltek a pihenő Mestert: »Te alszol, mikor mi ily veszedelemben forgunk?« A tanítványok nem látták be, mennyire rövidlátóak és kicsinyhitűek voltak. Ha a Mester ott van, a veszedelmet megosztja velük, kellett volna gondolniok. És azt is szem előtt kellett volna tartaniok, hogy a Mester ura volt a helyzetnek, mindig és hogy Ő sohasem pusztulhat el. De ők rövidlátó, kicsinyhitű emberek voltak és ezért háborgatták a pihenő Mestert.

Világos lett előttem, bár a zápor szünni nem akart, hogy a mi életünkben a legfontosabb, hogy ne veszítsük el a hitünket. Mi is ez a hit? Gondolkoztam tovább. Az, ami engem Ezzel az élő, nagy Mesterrel összekapcsol. Az, ami láttatja velem Őt, akkor is, ha történetesen »alszik«. Mintha elfelejtett volna engem, mintha nem törődne velem. Igen, a hit mindig Reá irányítja figyelmemet. Akkor is, ha ropog körülöttem minden. Akkor is, ha

a hajó sülyedni akar. Semmi baj, amíg Ő velem van. Világos lett előttem Jézus szava, amelyet a tanítványokhoz intézett a viharban: — Mit féltetek, oh kicsinyhitűek? (Máté. 8. 26.) Igenis, ez a fontos. Nem kicsinyhitűen félni. Jóban és rosszban. Bajokban és kísértésekben. Akkor is, ha minden kívánságod ellenére látszik lenni. Mert csak látszik. Soha nincs semmi ellened. Minden éretted és javadra van. Csak Te gondold, hogy Jézus elfordult tőled, megfélekedezett rólad. Dehogy is tette ezt. Csak te nem tudod, mi szolgál javadra, mert nem hiszel, hanem kételkedsz. Már pedig a kételkedő ember hasonlatos a szélről ide-oda dobált nádhoz. Nem áll meg szilárdan, hanem állandóan fél és retteg, abban a hiszembben, hogy valami történik ezen a világon, amit Isten számításba nem vett.

Manapság szinte divatossá lett kihangsúlyozni, hogy ennyire bizonytalan világban még sohasem éltünk. Hívó körökben is elhangzik sokszor olyan beszéd, mintha soha nem látott és nem hallott katasztrófák előtt állanánk. És ezért úgy gondolják, hogy illik nekik is, hogy féljenek. Nem veszik észre, hogy ezzel elfelejtik Jézus szavát: »Ne félj, csak higgy!«

Csak még egyet. Eszembe jutott János. Ő mondta, hogy a szeretet nem ismeri a félelmet. Aki fél, az nem lett teljessé a szeretetben. (I. Ján. 4. 18.) Persze, hogy nem. Mert akit szeretiünk, arról nem feledkezünk el. És ez az, amit János ma is mondani akar. Aki szereti Jézust, az tudja, hogy kit szeret. Tudja, hogy Jézus »tegnap és ma és mindörökké ugyanaz«. Tudja azt, hogy bármi is történik körülöttünk, bármilyen emberek között lakunk, bármit is hoz a holnap nap, minden csak egy törvény szerint fog történni: Mindenek javadra lesznek. Minden csak lelked üdvösségét és testednek is javát fogja szolgálni. Miért félsz tehát, ha igazán szereted Őt, aki bebizonyította irántad való szerelmét azzal, hogy éretted meghalt. Ne gondold, hogy Ő hiába halt meg. Nem. Ő ezzel — az Ő halálával, téged örökre megvásárolt. Te az Ővé vagy. És senki sem választhat már el Tőle, csak te magad, a te kicsinyhitűséged, a te hitetlenséged.

A hívő ember látszólag tehetetlen, gyenge, befolyástalan. De csak látszólag. A hívő ember

hatalmas, erős és befolyásos. Mert a hívő ember nincs soha magában, elhagyatva. A hívő ember Jézusban van és Jézus őbenne. És Jézus mondja, hogy neki adatott minden hatalom. Miért félek? Kitől félek? Nem, igazán nem méltó hozzád, hogy napjainkban a tömeggel reszkess és aggodalmaskodjál. Hogy lássa meg a világ az Üdvözítőt, ha te is sóhajtozol és ide-oda hányattatol? Gondold meg, ki az Üdvözítő és légy bátor. »Ne félj, csak higyj!«

T.

Csak egy órácskát

Azután visszatérel és aludva találta őket és monda Péternek: »Simon, alszol? Nem bírtál egy óráig vigyázni? (Márk. 1. 37.)

Egy óra, mily rövid és sokszor mégis mily hosszú idő. Rövid, ha valami kellemes látogatót kapunk, ha egy szép sétát teszünk. Oh, mily kevés, ha fárasztó ut vagy munka után a pihenésre csak egy órácska jut. Mily kevés is az a hatvan perc. Vannak dolgok, amibe annyi időre nem is érdemes befogni. Egy kirándulásra például nem is érdemes elindulni.

Mégis sokszor mily hosszú az az óra. Gondoljunk csak arra, mikor valakit várunk, akár otthon, vagy a vasutnál. A percek is óráknak tetszenek. Vagy ha utazunk valahová, alig várjuk, hogy megérkezzünk, mintha ólomlábakon járna az idő, olyan lassan mulnak az órák. Milyen hosszú egy betegségynél, amikor aggódva lesed a beteged pihetését és a fordulatot várod, vagy végtelen hosszúnak tűnik, ha fájdalmad között egy óra hosszat kell egy rendelőszobában várnod, hogy az orvos elé kerülj. Oh, mennyi minden függ egy órától és mennyi minden történhet az alatt. Egy óra alatt történt az Ur győtrődése és Péter elalvása, melyet az Ur Jézus szomorú, fájdalmas, szemrehányó kérdése követ. És ezt a kérdést milyen gyakran felteheti neked is. Nem egy életre, nem egy egész esztendőre nézve, hanem csak egy órára vonatkozólag kérdezi: »Nem bírtál egy óráig vigyázni?«

Csak egy óráig vigyázni a kísértésben. Hány-szor elegendő volna egy órácska, sőt egy röpke perc, hogy lélekben növekedj és dicsőséget szerezz az Urnak. Megállni a test kívánságaiban és legyőzni az ént. Egy órai türelmes hallgatás, vigyázni nyelvedre, szemedre, füledre, mily áldást rejthet magában. Nem gondoltad már, hogy milyen jó lett volna, ha csak egy órát tudtál volna várni és türelemmel lenni valakivel szemben? Szelid tekintetét rádveti az Ur és megkérdezi: — Nem bírtál egy órát vigyázni az Ur szolgálatában? Vigyázni az Igében való elmélyedésben, az istentiszteletre való figyellel. Csak egy órácskát kitartani talán a hideg, vagy nagyon meleg, vagy rosszlevegőjű imateremben az Urért? Oh, mily sokszor egy órát sem akarunk vigyázni, vagy áldozatot hozni, hogyan

tudnánk akkor egész életünket odatenni? Csak egy órát vigyázni és Péter módra nem aludni a gyülekezésben. Sokan azt az órácskát is hogyan átbó-biskolják. Ugy-e, láttál már ilyet? Talán ismersz is? Vagy talán éppen te vagy az?

Soknak mily hosszú egy óráig elmerülni az Urral való beszélgetésben. Kikapcsolódnival a világ nyomoruságaiból, elhagyni e földet és fölszárnyalni az Urhoz. Lássuk be, hogy mennyire hasonlóak vagyunk Péterhez és mily sokszor jogosan szól nekünk is az Ur szemrehányása, mert mily fáradtak, aluszékonyak, gyengék vagyunk, csak egy órát is ébernek lenni. De mily dicső, hogy ezzel a nyomoruságunkkal is Jézushoz jöhetünk és Ő, aki halottat támasztott és annyi életet vonzott magához és tartott meg a maga számára, nemcsak óráinkat, hanem egész életünket éberré és gyümölcsözővé fogja tenni. Csak azt akarjuk elismerni, hogy nekünk is szól e kérdés: — Nem bírtál egy óráig vigyázni?

(I. j.)

Megőrzésünk

Főpapi imájában így imádkozik az Ur Jézus: »Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem, hogy őrizd meg őket a gonosztól.« (Ján. 17, 15.)

Amint az Istenhez való térést meg kell, hogy előzze a bűn felett való szomorúság, a fájdalmas bűn és önismeret, úgy kell, hogy megelőzze a megőrzést a bűntől való megtisztulás; mert az Ur Jézus nem üdvözít bennünket bűneinkben, hanem bűneinktől szabadon tesz boldoggá. Nem a bűnben óv meg, hanem a bűntől. Ez a megtisztulás, mint minden, amit az Ur tesz, egyedül Krisztus tisztító vérében való hit által történik. Hinni anélkül, hogy látnánk — és ha úgy kell lennie — anélkül, hogy éreznénk.

A »gonosz« a bűn. Megőrizve lenni a bűntől azt jelenti, hogy tőle el vagyunk különítve, én a bűntől és a bűn tőlem. Elkülönítve lenni jelenti a megszentelést. Tehát én nem tudom magamat megszentelni, hanem az Ur az, aki megszentel engem pillanatról-pillanatra. És mivel ezt Ő teszi is, képes vagyok Isten parancsait megtartani, mert a bűn az Isten akaratával ellenkező emberi természetes önkarat, ahol azonban ez elkülönítés, megszentelődés által megszűnik, megkezdődik Isten akaratának gyakorlása és ez az Ő parancsa. »Aki azonban megtartja az Ő beszédét, abban Istennek szeretete igazán tökéletessé lett.« (I. Ján. 2, 5.) Az Isten iránti tökéletes szeretet tehát Isten parancsainak magatartásában áll, amelyet a gonosztól való megőrzés tesz lehetővé. Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az Ő parancsolatait, az Ő parancsolatai pedig nem neheznek«. (I. Ján. 5, 3.)

Ezek szerint Isten szeretete nem érzésekben áll, sem nézetekben, hanem a cselekedetben, miként Isten is nem szép szavakkal szeretett ben-

nünket, hanem cselekedettel, az Ő Fiának feladozása által. Ez a »büntől való megőrzés« — ami által Isten parancsait meg tudjuk tartani és képesek vagyunk Istent tökéletesen szeretni — jelenti a világ feletti győzelmet is. »Mert mindaz, ami Istentől született, legyőzi a világot és a győzelem, amely legyőzte a világot a mi hitünk. Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?!« (I. Ján. 5, 4-5.) Itt újból látjuk, hogy a megőrzés, elkülönítés, megszentelés, győzelem csak a hit által történhetik. Az egész »én«-nek hinni kell. Szellemünk meg kell, hogy értesse Isten üdvtervét, a szívnek meg kell azt szeretni és annak örülni, az akaratot pedig kell, hogy ez befolyásolja és vezesse. Csakis akkor mondhatja az ember: »Hiszek.« Ez a hit megismerést is jelent. »Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged az egyedül igaz Istent és akit elküldtél, a Jézus Krisztust« (Ján. 17, 3.) A megismerés nemcsak megértést jelent, hanem elismerést, érvényesülni hagyást, vele egyetértést, Őt szeretni. Ebben az esetben egy indulaton vagyunk Istennel, vele egy szív egy lélek; az isteni és emberi szellem, lélekület és akarat teljes összhangban vannak egymással. Ez a »megismerés« szellemi értelemben ugyanaz, mint amiről I. Móz. 4, 1. szól: »Azután ismeré Ádám az ő feleségét Évát.« A szellemi házasság a legbensőbb élet és szerelmi kapcsolat Istennel.

Ez kell, hogy legyen és ez is a hatása a hitnek: legbensőbb egyesülés Jézussal. Mi megfeszítettünk, meghaltunk, eltemettünk és feltámadtunk Krisztussal, szívünk Isten jobbán van, ott a mi kincsünk, a mi polgárságunk pedig a mennyekben van. »Ekként ti is úgy tekintsetek magatokat, hogy meghaltatok a bűnnek.« (Róm. 6, 11.) Ha Krisztus értünk halt meg, úgy mi haltunk meg és a bűnnek nincs hozzánk többé semmi joga, amíg hitben vagyunk. Életünk Krisztusban van és vele Istenben elrejtve. Nem az én »én«-em, hanem Krisztus »én«-je él bennem hit által. Krisztus azonosította magát a bűnössel és mint ilyen — jöllehet büntetlenül — meghalt, hogy a bűnös magát vele ugyancsak azonosíthassa és azonosítsa, hogy mint Krisztus — jöllehet önmagában gyenge és méltatlan — éljen. A hitetleneknek nem hisznek a halál utáni életben, a hívők pedig, sajnos, nagyon gyakran nem hisznek az élet előtti halálban, elismerik, hogy Krisztus meghalt értük, de hogy Krisztus halála a bűnös »én«-nek halálát követeli, nem értik, vagy nem hiszik. Némelyek talán nem is akarják, kacérkodnak a bűnnel, amit szívüknek mélyén még szeretnek, egész felületesen küzdenek ellene és örülnek, ha az legyőzi legyőzi őket. A lélek kész, de a test erőtlén, ez az a fügefalevél, amivel meztelenségüket és szegénységüket takargatni akarják. Hogy azonban Pál azt mondta és igazolta: »Mindenre van erőm Krisztusban, aki engem megerősít« elfelejtik. Az igazság öve Ef. 6-ban nem a hit tanainak igazsága, hanem az indulatban való keresetlen őszinteség; a szilárd akarat nem vétkezni. Akarod-e ezt, kedves olvasó? Felismerted-e hogy bűn az ember veszte, szivedre veszed-e Krisztusnak rette-

netes szenvedéseit, melyet büneidért szenvedett? Ha igen, úgy most tégy le minden bűnt, még a kedvenc bűneidet is! Mondd hitben: »Jézus Krisztusnak, Isten fiának vére most tisztává tesz minden bűntől« és a te hited szerint fog történni. Kívánod-e valóban szívből a büntől való megőrzést? Halld: Jézus mindig érted él és mindig imádkozik érted! Ő maga mondja: »Nem azt kérem tőled, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól (büntől).« És: »De nemcsak ő-értük könyörgök (az akkori tanítványokért) és apostolokért), hanem azokért is, akik az ő szavukra (mondott vagy írott szavak) hisznek majd énbenem (Jézusban). Ján. 17, 15, 20.«

El tudod-e képzelni, hogy Jézus hiába imádkozik érted? Bizonyára nem! És akkor mi az akadály, hogy a büntől megőriztessél? Egyedül akadály, hogy a büntől megőriztessél? Egyedül a te hitetlenséged! Aki nem hisz Istennek, hazuggá teszi Őt. Gondold meg! Ezt akarod-e? Adj dicsőséget Istennek: Szóljon hozzád a kísértő kívülről vagy belülről, mondd ujjongva és hangosan: Jézus megőriz engemet most, most, most és mindenkor. Most, amíg e földön kell élnem! Higgy minden pillanatban, hidd, hogy Jézus minden pillanatban megőriz a büntől. Ne nézz a jövőbe, hogy aggódva kérdezd: »Hogyan tudok és még ily sokáig bűn nélkül élni?« Mit aggódsz a jövő felett anélkül, hogy tudnád, megéred-e? Életünk a jelennek szünet nélkül való láncolatából áll; hogy meddig tart, nem tudjuk. Azért élj a jelennek egyik most-ból a másikba és ez legyen jelszavad: Jézus megment most.

Akarod-e, hogy megőriztessél, elváród-e és hiszed-e, hogy meglesz? És az Ur megőriz téged! Hallelujah!

Németből: Sekundus.

Találó szín

Egy gyülekezetben, Istennek egy közkedvelt-ségnek örvendő gyermekétől egyszer tanácsot kértek, hogy az imaházat fehérre, vagy sárgára fessék-e. Előzőleg egy bizottság már foglalkozott a kérdéssel és miután hosszas vita után sem tudtak meggyezni, ingerülten és dacosan kérdezték meg a testvért, aki csendesen így felelt:

— Azt tanácsolnám, hogy legcélszerűbb volna az imaházat feketére festeni. Ez egy olcsó szín, azonkívül tartós is. De a legalkalmasabb azért volna, mert méltóan gyászolná azt a gyülekezetet, amely ilyen csekélység miatt vitatkozni és felizgulni képes.

Vajjon ha az Ur Jézust megkérdeznénk, milyen színt ajánlana nekünk a mi imatermünk festésére?

Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz

(Bizonyosságok jellege.)

Három történetet közlünk. Mind a három bizonyossága annak, amit e rovat címe mond, hogy Jézus Krisztus ma is ugyanaz. Az első történet egy megtérés története. A tékozló fiu hazatérése az atyai házhoz. A második az Ur csodálatos munkáját hirdeti, hogyan használ föl eszközöket lelkeket menteni. De egyben azt is hirdeti e kis történet, hogy az Ur eszközeinek mennyire nem szabad habozni, hanem haladéktalanul hitben cselekedni, mert egy lélek örök életéről, vagy örök haláláról lehet szó. Roppant felelősség Isten eszközének lenni. A harmadik bizonyosság azt bizonyítja, hogy aki az Urra hagyatkozik, meg nem szégyenül és az Ő legelőinek juhait nem szükölködnek. Hirdeti, hogy Isten gyermekeinek nem kell a világ eszközét használni, mert Isten a maga csodálatos módjain és utján gondoskodik övéiről.

Borospincétől a Golgotáig Káromkodástól az imáig

Szilveszter estét Gy.-ben töltöttem, ahol néhány évvel ezelőtt mint a falu bohóca, szórakoztattam a magamfajta korcsmai társaságot. Mint asztalossegéd dolgoztam ott annakidején. Jó bor terem a vidéken, elég alkalom kínálkozott arra, hogy szenvedélyeimet kielégíthessem. Nem egyszer megtörtént, hogy a pincehegyről hazafelé a gyalogúton keresztbefekve akadályoztam a közlekedést. Ha valahol bohóc-mutatványokról volt szó, én voltam az első és ezért mindenki kedvelt. Tréfáimról még ma is beszélnek. Ezen multamról azért kell beszélnem, hogy mindenki lássa az akkori és a mostani életem közötti különbséget. Mig így éltam napjaimat, egyszer megtudtam, hogy jámboréletű hívő emberek vannak a faluban, akik velem is szeretnének egynéhány szeretetteljes szóval foglalkozni. Ez bennem nem ébresztett irántunk egyéb indulatot, mint gyűlöletet. Amikor hívőket láttam hozzám közeledni, a harag és gyűlölet fogott el, mert ők voltak azok, akik egyenesen rámutattak az én bűnös életemre.

Egy napon egyedül dolgoztam a műhelyben, amikor az Ur az alkalmas időt felhasználva, hozzám küldött egy általam sokat gyűlölt hívőt, aki később bevallotta, hogy a munkahelyét hagyta el azzal a szándékkal, hogy engem az Urhoz vezessen és aki később az Urban testvéremmé is lett. Mikor belépett hozzám, éppen dühösen, nagy Isten káromlással kalapácsoltam az iskolapadokat, amit ő türelmesen végighallgatott és szelid arccal megkérdezte:

— Van magának Istene?

— Nincs! — volt a kemény válasz.

— Akkor hogy meri szidni az én Istenemet?

Ha magának nincs Istene, ugy nekem van és milyen joggal szidja az én Istenemet?

Ez volt az első pillanat életemben, mikor magambaszálltam és elkezdtem gondolkodni. Valóban boldog az, akinek van Istene. Oh, én szegény, nekem nincs Istenem és ha Isten nélkül halok meg, akkor mi lesz az én szomorú sorsom.

— Mit hol lehet azzal az Istennel megismerkedni? — kérdeztem gunyosan. Akkor már a megalázódás beszélt belőlem. Gunyos szavakkal adtam elő, hogy valamiképpen el ne áruljam megalázódásomat.

— Eljön hozzánk a gyülekezetbe és ott meg lehet találni Istent!

— Ott én is megismerkedhetem vele?

— Igen, maga számára is ott van az Isten.

— Akkor én elmegyek estére, jöjjön el értem, együtt megyünk — kértem.

Mikor este lett, mintha valaki azt mondta volna: Csak nem mégy el a hívőkhöz? Csak nem hagyod magadat kinevetni?

— Jöjjön majd holnap, ugy akkor elmegyek, ma nincs kedvem — mondtam, mikor este eljött.

Igy ment ez egy hétnél tovább, mikor a sátán mindig közbelépett és megakadályozta, hogy elmenjek a gyülekezetbe. Mig végre testvérünk elvesztette a reményt és nem jött többé. Ez volt számomra a legszomorubb érzés! Már Isten is elfordult tőlem? Már talán nincs számomra mentesség? Ily nagy lelki küzdelmek után végül rávettem magam, hogy elmenjek az imaházba és egy este odaállítottam a bejárathoz. Ott már elveszett a bátorság.

»Csak nem mégy bel Hiszen nem ismernek ott téged, mit szólnak, ah téged meglátnak?« Mig így a sátánnal küzdöttem, az Ur gondoskodott rólam és küldött hozzám egy kedveslelkű nőtestvért, aki kézenfogott és bevezetett. Mikor beléptünk, a prédikátor elémjött barátságos arccal bemutatkozni. És mindenki nagy örömmel fogadott. Az én bensőmben egészen más vágy támadt irántuk. Hisz engem, bűnöst, ők szeretnek. Itt tanultam meg, hogy Jézus engem is szeret, értem is meghalt. Itt nyitotta meg szemeimet, mint Saulnak Damaskus előtt. És én most örömmel teszek bizonyosságot az Ő nevééről mindenhol.

Kedves olvasó, talán te még jobban szereted a világot és annak kívánságait? Ugy jöjj még ma Jézushoz. »Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt. És aki pedig elveszti az ő életét, én-érettem megtalálja azt.« — Ezt mondja Jézus. Máté. 16. 25.

U. F.

Véletlen — vagy megmentő szeretet!

Karácsony előtti héten influenza miatt feküdnöm kellett. Ott, a betegágyam magányában csakhamar tapasztalni kezdtem valamit, amit Isten gyermekeinek bármelyike különösen nagy mértékben észlelhet hasonló helyzetében: az Ur Lelkének mondanivalója volt számomra. És nemsokára ellenállhatatlanul hangzott bensőmben a félre nem magyarázható és erőteljes felhívás: Haladéktalanul írnod

kell N.-nek! — Lelki szemeim előtt megjelenik ez az ember, akinek cipőüzlete szomszédos azzal a helyiséggel, ahol én szoktam mindennapi munkámat végezni. Szinte hallom azokat a szörnyű kifejezéseket, melyek a vékony válaszfalon keresztül hozzánk hatolnak. Szegény, szegény N., bizonyára nem is tudja olyankor, hogy mit művell! És miután az Ur Lelkének utbaigazításáért könyörögtem, hozzáálltam egy levél megírásához, ott a betegágyon. Elmondtam benne N.-nek, hogy mennyire fáj nekem az, amikor hallanom kell, hogy ő az Ur szent nevét szitkozódás közben hánszor veszi ajkára. Bevallottam előtte, hogy nagyon boldogtalan és háborgatott volt az életem, majd röviden vázoltam mennyei Atyámmal való megbékülésem útját és azt, hogy azóta mennyire megváltozott minden az életemben. Értésére adtam, hogy ugyanilyen eredményt ő is elérhet könnyűszerrel. Ha elfogadja Jézust. Végül buzdítottam a fontos lépés mielőbbi megtételére, kiemelve, hogy ma még itt a kegyelmi idő, de holnap esetleg már késő lehet. Ezután soraimat, melyeket Isten Lelkének támogatásával írtam, ismételten a mennyei Atyai gondviselésébe ajánlva, másnap átadtam N.-nek.

A levél kézhezvételétől számítva az 5. napon N. váratlanul meghalt. De kicsoda öröm volt az, amikor özvegye beszámolt arról a csodálatos mentő kegyelemről, mellyel férjét az Ur — szinte a sir szélén — gyermekévé fogadta. Amikor N. a levelemet elolvasta, az Ur gondoskodott róla, hogy a benne levő üzenetet megértse. Amint özvegye mondja, sirt, mint egy gyermek és attól kezdve megszűnt káromkodni. Ajkai e helyett a mennyei Édesatyja szeretetéről beszéltek élete utolsó pár napján és szívébe bebozsáttatást nyert. Az, akinek egyedüli joga lett volna mindig ott lenni — hiszen életét adta érte — és mégis évtizedeken át hiába várt — az Ur Jézus Krisztus, akinek neve legyen örökké áldott 1935 karácsonyán, ezen csodálatos módon szerzett diadaláért. (K. E.)

Keressétek először Istennek országát és az Ő igazságát és ezek mind megadtnak néktek

(Máté: 6/33)

Négy évi munkanélküliség alatt ruhám teljesen elkopott s jelenlegi csekély fizetésemből, — mely a napi kenyérre elég, de héttagu családom mellett abból ruhaneműt vásárolni képtelen voltam. Legalább egy felöltőt szerettem volna szerezni, mellyel kopott öltönyömet eltakarhassam. Kértem az Urat, hogy juttasson valami mellékjövedelemhez, hogy egy felsőkabátot vehessek. Mikor főnökömöt megláttam, arra gondoltam, hogy egy olyanféle jó volna nekem is. Egy hónappal később, munka után, főnököm felhívott a lakására és nekem ajándékozta felöltőjét e szavakkal: — Azt akarom, hogy legyen egy vasárnapi kabátja. — Alig tudtam a meglepetéstől megköszönni. — Még egy bizonyosság. Évekkel ezelőtt — mikor még az Ur Jézust nem ismertem, — egy zene-

karom volt. Ez elég szép mellékjövédelmet jelentett számomra, mert vendéglőbe jártunk muzsikálni. De amikor az Urnak adtam életemet, elhagytam a pénzszerzésnek ezt a módját. Egy darabig zaklatlak a cimboráim. Később, hála az Urnak, elmaradtak és azt gondoltam, hogy az ördög elaludt. De 1935 karácsonya előtt egy vendéglőstől kaptam levelet, amelyben szilveszter éjszakára meghívtak. Kereshettem volna 8—10 pengőt. A feleségem unszolt, hogy menjek el. Ebből a pénzből szerettem volna valamit venni magának. De én kitarítottam az Ur mellett mondván: inkább ne legyen semmi ajándékunk az ünnepekre. Ha az Ur mégis meg akarja adni nekünk ezt az összeget, megadhatja más úton. Karácsonykor cégünk minden munkása 30 pengő ajándékot kapott. Én 50 pengőt kaptam. Újév után hozám jött a főnököm azzal, hogy nincs nyugta, kénytelen még husz pengőt adni nekem. Így lett a 8—10 pengőből hit által 70 pengő. Vethettem új téli kabátot magamnak, feleségemnek új ruhát és családom minden tagja kapott valami ajándékot. Beigazolta az Ur a 37 zsolt, 4 versét: Gyönyörködjél az Urban és megadja néked szived kéréseit. M. P.

A konferenciát látogató vidéki testvéreink figyelmébe

Konferenciánk, mint más helyen jelentettük, február 26-án este veszi kezdetét Budapesten. Félreértések elkerülése végett nyomatékosan hangsúlyozni akarjuk, hogy a konferencia nyilvános. Azon mindenki részt vehet és akár vidékről, akár Budapestről jön valaki, szívesen látjuk. Szükségesnek tartjuk azonban azt is hangsúlyozni, hogy egyházunk központja nincs abban a helyzetben, hogy ilyen tömeges látogatás alkalmával mindenkiről gondoskodjék, akár lakással, akár ellátással. Tehát szívesen látunk mindenkit és örülünk, ha minél többen jönnek, de úgy lakásról, mint ellátásról mindenkinek magának kell gondoskodnia. A központban csak a prédikátorokat tudjuk ellátni és ezeknek is csak nehezen tudunk kellő számú ágyat biztosítani. Nagyon kérjük a kedves munkatársainkat, hogy legalább öt pengőt hozzon mindegyikük magával konferenciái ellátási hozzájárulás címén. Csak így jutunk abba a helyzetbe, hogy megfelelő ellátásról gondoskodjunk központilag. Ezek után pedig szeretettel felkérjük az összes testvéreinket, akár eljönnek, akár otthon maradnak, hogy könyörögjenek velünk az Urhoz, hogy közelségét és jóságát éreztesse velünk a konferencia egész ideje alatt!

H I R E K

A konferencia időpontjában a püspök ur kivánságára változás állott be. Egy héttel korábban lesz. Ez kissé megszorítja munkánkat, de különben nem okoz semmi nehézséget. A püspök ur csak január hó végén érkezett Európába és azonnal megkezdett az összegyűlemlt munkák elintézését. Hétről-hétre más-más országban fog elnökölni a konferenciának és ezek végeztével újra Amerikába utazik, ahol május hónapban lesz egyházunk generál-konferenciája. Ez az egyházunk törvényhozó zsinata, amelyre az egész világról jönnek képviselők. Ez a zsinat minden négy esztendőben egyszer jön össze és az utóbbiakon már kb. 700 képviselő vett részt. Ezen a generál-konferencián fog eldőlni az is, hogy Nuelsen püspök ur visszatér-e megegyeszer négy évre Európába, vagy pedig nyugdíjba megy? A püspök ur betöltötte a hatvankilencedik évét és így nem volna meglepő, ha nyugdíjba vonulna. Senki sem ment még mozgalmasabb és áldottabb tevékenység után nyugalomba, mint ő fog menni, ha ugyan valóban megteszi. Szívvel kívánjuk a mi kedves püspökünknek Isten gazdag áldását és vezérlését ezen mindnyájunkra nézve súlyos következményekkel járó döntésekben is!

A »Keresztyén Könyvesház« kor. fel. szövevény közgyűlése február hó 28-án délután 3 órakor lesz. A tisztelt szövetkezeti tagokat ezúton hívjuk meg és kérjük őket, hogy lehetőleg teljes számban megjelenni sziveskedjenek.

Egy örök igazság. Lansburg angol képviselő, a munkáspárt volt vezére, Hanleyben mondott beszédében kijelentette, hogy a világ kézzel fogható hazugságban próbál hinni, mert hazugság az az állítás, hogy a fegyverkezés biztonságot nyújt. A világ örvény szélén tántorog. A Népszövetség nagy-szerű gondolat volt, de mást kellene tennie, mint az ágyuk méreteiről vitatkozni. Angliának, mint nagy hódító nemzetnek, így kellene szólani a Népszövetséghez: — Meghódítottuk a világ nagy részét és most az emberiség közös javára és közös kihasználására ajánljuk fel mindenünket, amink van. — Valóban szép keresztyéni szavak és örvendetes, hogy egy világnemzet képviselőjének ajkairól hangzottak el. Bár ezen gondolatokat már Jeremiás próféta is hangoztatta (Jer. 6. 14—16.), amikor így szól: — És hazugsággal gyógyítgatják az én népem leányainak romlását, mondván: Békesség, békesség és nincs békesség! Szégyenkezniök kellene, hogy utálatosságot cselekedtek, de szégyenkezni nem szégyenkeznek és pirulni sem tudnak; ezért elesnek az elesedőkkel. Az ő megfenyítettésük idején elhullanak, azt mondja az Ur. Így szól az Ur: Álljatok az utakra és nézzetek szét, kérdezősködjétek a régi ösvények felel, melyik a jó ut és azon járjatok, hogy nyugalomtal találjatok ati lelketeknek. És azt mondták: — Nem megyünk. — Az Ur csodálatos szeretete mindig gon-

doskodott arról, hogy szózata a bűn, a nyomorúság tombolása közepette a népek füleihez eljusson. Így volt a próféták idejében, az Ur Jézus idejében és így van ez ma is, De a felelet: — Nem megyünk. — Az emberi gőg, hatalomvágy és földiekhez való ragaszkodás, kapzsiság elnyomják a józan ész tiltakozását. És miként a nemzetek életében történik, éppen úgy van az egyéni életben. Az Ur léptenyomon figyelmeztet és hív megtérésre, bűnbocsánatra, de mily sokan mondják: — Nem megyünk. — Vajjon mi a magunk számára meghallottuk-e már az Ur intését és követtük-e azt? Csodálkozhatunk-e az emberek, népek, nemzetek vakságán, míg mi nem igyekeztünk a magunk életében a hazugságokból, önámításból kilépni és az Ur igazságában járni és élni? (I. j.)

»A lélek bensőséges imája« címen látott napvilágot Guyon asszony egy rendkívül tartalmas, mély és komoly műve, dr Szalós Artur, kaposvári prédikátor fordításában. Mint a fordító előszavában írja: — E kis füzetke felvilágosítást akar adni, hogy hogyan jutunk el a legdicsőbb kegyelmi adományok birtokába. — Továbbá: — A lelki szegények részére kincs, de a világ becsülését keresők számára értéktelen. — Az előszóban mondottakat valóban teljes mértékben beváltja e könyvecske, mely 64 oldalon tárgyalja az Urban elmélyedés titkát. Ára 40 fillér és megrendelhető a szerzőnél, vagy beszerezhető az Evangéliumi Könyveskereskedésben (Felsőerdő-sor 5.).

Lélekben az igazság. Rádióprédikációk. (A Kálvin téri Ref. Egyházközség kiadása.) A rádióknak egyik nagyon kedves, sokak által várt alkalmak az istentiszteletek közvetítése. A Kálvin-téri templomban közvetített 1935. évi rádiós igehirdetéseit a Kálvin téri egyházközség kiadta. Érdekes olvasmány és válaszokat ad a mai modern életnek a nagy kérdéseire. A legtöbb prédikáció dr Ravasz Lászlóé. Benne van a nagy C. E. Szövetség nyári konferenciájának az ünnepi prédikációja, amit Poling A. Dániel newyorki lelkész, a C. E. Világszövetség elnöke mondott el. Kapható a Kálvin téri lelkészi hivatalban és minden könyveskereskedésben. Füzve 1.80 P, kötve 2 P 50 fillér.

Kispesten január 7—12-éig tartottuk meg evangelizáló hetünket. Dombóvárról eljött Schmidt prédikátor testvérünk, aki esténként érezhető erővel és nagy lelkesedéssel hirdette a keresztről szóló evangéliumot. A körülményekhez képest szépen látogatták testvéreink és barátaink ezen összejöveteleket. Egyik-másik este szinte megtelt az imatermünk kedves hallgatókkal. A jó Isten engedje meg, hogy gazdag gyümölcs teremjen az elhintett magból. — Kispesten újra megkezdődött az ifjusági munka is. Ennek keretében havonként egyszer vetített képek előadásokat fogunk tartani, ugyszintén énekkart is újra szervezünk. Az Ur zászlója csak előre és mindig csak győzelemre kell, hogy vezessen minket.

Restaurálták a világ legrégebb bibliját. Londonból jelentik: A világ legrégebb Biblia-kéziratát, a Codex Sinaiticus, amelyet az angol kormány

100.000 fontért vett a szovjettől, Cocherrell könyvkötőművész pompás kötéssel látta el. A hat hónapig tartó munka a kézirat-restaurálás csodája. Az 1600 éves kézirat 347 lapját darabonként megtisztították, kivásálták és pergamenttel megfoltolták. Pusztán az első lapra 30 láthatatlan foltot tapasztottak. Végül hófóhér szattyánbőrrel diszitett falapok közé kötötték a kéziratot. Az aranybetűs felirat csak ennyit mond: »A British Museum 43725. sz. kézírata.« Az új kötésnek a szakértők legalább 500 éves életet jósolnak.

Kérjük a jelentéseket az imahétről. A folyó évben sokkal több helyen tartották meg az egyetemes imahetet, mint az előző években, amint azt sok jel tanúsítja. A jelentések azonban még csak igen gyér számban érkeztek be. A magyar bizottság arra kéri tehát mindazokat, akik az egyetemes imahetet megtartották, hogy a szétküldött világszövetségi felhívásban előírt összefoglaló jelentést szíveskedjenek mielőbb beküldeni a mozgalom titkárához (dr. vitéz Csia Sándor máv. igazgatósági főorvos, Budapest, VI., Andrásy ut 83. fszt. 2.). A perselypénzeket dr. Somogyi Imre lelkipásztorhoz (Budapest, VII., Amerikai ut 33.) kell küldeni, esetleg a megküldött vagy a nagyobb postahivatalokban kapható befizetési lapon nevezett postatakarékpénztári számlájára: 26704.

A Magyar Evangéliumi Szövetség (Alliance) megalakulását előkészítő bizottság az egyesület alakuló közgyűlését március 24-én kívánja megtartani. Előzőleg az alapszabálytervezetet megküldi a bizottság az összes hazai protestáns egyházaknak és egyesületeknek. A közgyűlést az esti órákban szeretetvendégség követi. Másnap hitmélyítő konferencia lesz, amelynek tárgyait a bizottság Csel. 2:42-ből meríti. Részletes tárgysorozatot később közlünk.

Isten műve napjainkban

(Egy könyv ismertetése.)

Őszintén megvallom, hogy félek a jubileumi emlékkönyvektől. Szomorú tapasztalataim vannak e téren és kínos munka számomra, ha egy ilyen fajta dolgot végig kell olvasnom. De a legutóbbi időben két olyan emlékkönyv került kezembe, hogy nézetemet e téren alapos átvizsgálás alá vettem. Az egyik ilyen könyv a nyíregyházi gyülekezet 25 éves évfordulója alkalmából, a fenti cím alatt jelent meg. Egy csütörtöki napon kaptam kézhez Pesten, a bibliára előtt. Gondoltam, majd jó lesz a villamoson elolvasni. Kispestig elég hosszú az ut és igen alkalmas altató lesz otthon. De az egyszer megjártam. Már az első lapok lekötötték figyelmemet és dictum-factum, le se tettem, míg a végére nem értem. Valamikor éjjel egy órakor fejeztem be. Egy gyülekezet születése, élete, fejlődése és főleg — küzdelmei peregték le szemeim meim előtt, meglepő élnkséggel. Ez a könyv épületes olvasmány azok számára, akik gyülekezeti életet élnek és akarnak élni. Tanulságos, mert rá-

mutat, hogy az Ur Jézus gyülekezetének is nagy nyomorúságon kell keresztül fejlődni és megérni, nemcsak az egyes lelkeknek. Akiknek egy negyed, vagy egy félórát ut »messze« van, e könyvből megtanulhatják, hogy akik az Urat és közösségét szeretik, azoknak 10—20 km nem távolság. Lelkek ébredése és fölébredt lelkek makacs szívóssága a küzdelmek között is az Urhoz és ügyéhez, e küzdelmekből való szabadulás, egy magárahagyott, emberi vezető nélküli hívő csoportok szent harca a létért, mind-mind megható képekben vonulnak fel az olvasó előtt. E mély lelki tanulságok és építő erő mellett nem hallgathatom el azonban a könyv fogyatékosait is, amelyek főleg abból származnak, hogy a szerző a ma történetét is irván és nem lévén a »történelmi meglátásban« gyakorlata, nem tudott arra a magaslatra emelkedni, amely szükséges ahhoz, hogy a ma eseményeiből a lényegest kidomborítsa. Így állott elő az a helyzet, hogy egyes »élő« személyeket kiemel, vagy olyan hosszan enged szóhoz jutni, hogy a nagyszerű előzmények után a jelen kissé elaposodik. Jobban szeretünk volna a mai időkből néhány határozott — nem általános — megtérési esetet és bizonyosságokat olvasni.

Adja az Ur, hogy mikor a szerző a nyíregyházi gyülekezet 50 éves emlékünneperől ír értekezést, — a jelen hibáin okulva és tapasztalatokban is bővelkedve — ilyen személyi kultusz nélkül adja ki azt, annál is inkább, mert így, mint helyi érdekesség, esetleg sikert arathat, de zavarólag hat, ha művét szélesebb körben is terjeszteni akarja.

Ez azonban nem von le a könyv erkölcsi értékéből, melyet úgy hívó, mint egyházi szempontból őszintén merünk ajánlani. A számos képpel diszitett könyv beszerezhető központunkban (Felsőerdősor 5. III. 28.). Ára 1.40 P.

(Liebstöckl.)

A jókedvű adakozót szereti az Isten

Kor. II. 9. 7.

Egy néger gyülekezet három szabályt állított fel a könyöradományokra nézve: 1. szabály: Mindenkinek kell adni! 2. szabály: Mindenkinek anyagi erejéhez képest kell adni! 3. szabály: Mindenkinek vidámsággal kell adni!

Egyszer egy tehetős ember el akarta kérülni az adománygyűjtő tányért. A pénztárcájában csak egy nagyon nagy és egy nagyon kicsi pénzdarab volt. Az elsőt nem akarta, a másikat szégyelte odaadni. A kurátor azonban utját állta és rákiáltott:

— Első szabály! — Erre előveszi a kis pénzdarabot. A kurátor rákiált:

— Második szabály! — Visszateszi a kis pénzdarabot és igen savanyu orcával elővonja a nagyot. A kurátor ismét rákiált:

— Harmadik szabály! — Elkacagja magát s most már vidám arccal csördíti a tányérba a nagy pénzdarabot.

Te a hit szabályai szerint adakozol Isten országára?

SZERKESZTŐI ROVAT

(E rovatban minden hit- vagy lelkiéletbe vágó kérdésre szeretettel válaszolunk. Levélben csak válaszbélyeg beküldése esetén felelünk.)

Hogyan tudjuk meg, tegyünk-e valamit vagy sem? Helyes vagy jó-e valami, vagy helytelen és rossz? Már a bizonytalanság magábanvéve sem jó. Életünkben mindig akkor állanak elő ilyen kérdések, ha nem ügyelünk magunkra. Az az ember, aki reggel azzal a szándékkal indul el utjára, hogy csakis Isten akaratát kívánja cselekedni, az nem is kerül ilyen bizonytalanságba. De talán ezzel nem elégítem ki aggodalmaskodó testvéreimet. Egyszerűen benne van valaki bizonyos helyzetben, már megszokta, hogy kívánságának vagy vágyainak engedjen. Valóban lelki vagy testi szükségét lát azokban. De itt-ott feltámad szívében a kétely arra nézve, vajjon jól cselekszik-e, vajjon a jó Isten meg van-e elégedve vele, aki gyermeke akar lenni. Ez tehát a kérdés. Tudok-e ilyenkor világos, tiszta feleletet kapni? Próbáljuk meg! Miért is teszünk valamit? Javára van-e az valakinek, amit teszünk? Örül-e annak valaki, vagy fájdalmat, bajt, kellemetlenséget okozunk-e magaviseletünkkel, cselekedetünkkel vagy beszédünkkel? — Kérdezzük még másképpen is. Közlebb viszem-e magamat Istenhez? Jobban szeretek-e imádkozni? Tudom-e megköszönni Istennek? Vagy talán zavarba visz, közönyössé tesz és lassan elhidegülök minden iránt, ami isteni, ami szent és jó?

Ugy gondolom, aki elcsendesedik és őszintén kéri a jó Istent, hogy világosítsa meg elméjét, hogy tudja meg, mi kedves előtte és mi nem, az olyan bizonyosságot fog nyerni, hogy öröm fogja betölteni a szívét. Ez biztos jele lesz annak, hogy Isten Lelke világítja be a sötétséget. Ezután pedig ne késlekedjünk, hanem engedelmeskedjünk hamar.

T.

Honnan származik az a szokás, hogy a halott után rögöt dobnak a sirba? Általában a különböző népeknek hite szerint a halott a másvilágon övének nemcsak jóakarója lesz, hanem féltetemesé válik, akitől félni kell. Ezzel a gondolattal keletkeztek a különböző népeknél a különböző szokások. Pl. nyitva hagyják a halottas ház ablakait, a holttestet nem a rendes kijáraton viszik ki, hanem külön lyukat vájnak. (Grönland.) Vízet öntenek a halottas menet után, mert ezzel a halott hazatérését vélik megakadályozni. Azután egyes népek a halottat a koporsóhoz szegeznek, szívének karót vernek át, stb. Mások a sirra nagy halmot hánynak, vagy az arra menő követ dob, hogy a halott ki ne kelhessen. Ilyenekből ered a fenti szokás is, melyhez természetesen sem Isten ígéjének, sem a kereszténységnek semmi köze. Csak csinálják az emberek, maguk sem tudják, hogy miért, mint annyi sok más balgaságot is cselekesznek, mert az — úgy szokás. (I. j.)

A **»zsinagóga«** szó tulajdonképpen nem zsidó szó. Synagoge görög szóból származik, mely szó

összejövetelet jelent. Később azt a helyet nevezték így, ahol összejöttek. A zsinagogai istentisztelet tulajdonképpen a fogság után kezdődött. Elhelyezésükről, berendezésükről e rovat szűk kereteim belül nem foglalkozhatunk, csak mint figyelemre-méltó szokást, illetve rendet említhetjük, hogy belépés előtt a lábbelit gondosan meg kellett tisztítani és szigorúan tilos volt a zsinagógában enni és fecsegni. Kedves volna, ha — különösen ez utóbbit megszívlelnék a mai gyülekezetek és az órák előtt csendben elmélyedve kérik az Ur áldását és utána pedig önmagukba tekintve ténnek magukévá a hallottakat. Sok áldást veszithetünk el az imaházban való beszélgetések által.

D. J. A fordítást alkalmilag közöljük. H. versét csupán tartalma miatt nincsen módunkban közölni. Ugyanis nem adhatunk helyet olyan közleménynek, mely nem csupán az Urat helyezi maga elé imádatul. Melléje senkit sem tehetünk. Nagyon szép, hogy a vers írója szeretettel csüng a családján, de nem szabad elfelejteni, hogy számunkra a család is Isten ajándéka és az ajándékot soha nem értékelhetjük annyira, mint az ajándékozót. Az Ur Jézus szeretetével kérjük, hogy ilyen értelemben gondolkozzék a dolgok fölött és ha e téren egy komoly önvizsgálat után valóban krisztusi nézetre jut, egy újabb, vagy átdolgozott sorait készséggel közöljük. (I. j.)

DIAKONISSZA MONDÁS

Mit akarok én?

Szolgálni akarok.

Kinek akarok szolgálni?

Az Urnak, nyomorultjainak és szegényeinek.

És mi juttat engem?

Nem jutalomért, sem háláért szolgállok én, hanem hálából és szeretetből: az én jutalmam az, hogy szolgálnom szabad.

És ha közben elveszek?

Ha elveszek, hát elveszek — mondá Eszter, aki pedig nem ismerte őt, akinek kedvéért én elvesznék és aki engem elveszni nem enged.

És ha közben megöregszem?

Ugy az én szívem zöldelleni fog, mint egy pálmafa és az Ur betölt majd kegyelemmel és irgalommal. El megyek békességgel és semmi felől nem aggodalmaskodom.

Németből: Löhe W.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet.
Budapest, VI., Felső Erdősor 5.

Megjelenik évente tizszer.

A szerkesztésért és kiadásért felelős

Tessényi-Jakob János.

Budapest, VI., Felső Erdősor 5. III. 28.

Nyomta: Faragó Imre könyvnyomdája Kispeszt,
Üllői út 85 szám. Telefon: 46-9-41.